

SLOVO SE STALO T?LEM

Převod materiálu
Marie Medková

Žalm 33,4,6 Nebo? slovo Hospodinovo je p?ímé, v každém svém díle je v?rný. Miluje spravedlnost a právo, Hospodinova milosrdenství je plná země. Nebesa byla u?in?na Hospodinovým slovem, dechem jeho úst pak všechen jejich zástup.

Liturgické čtení-J 1,1-8

Klíčové pojmy, dobové a textové souvislosti

- **autorství a zaměření evangelia** - podle J. Zumsteina (Slovo v setm?lém sv?t?, Mlýn 1995) je třeba autorství evangelia připsat janovské škole - jakémusi teologickému společenství, které promýšlelo dosavadní tradici o Ježíšovi a vykládalo ji pro společenství v poměrně specifických podmínkách - tzv. „janovské sbory". Tato společenství byla před nedávnem vyvržena ze synagogy, nalézalo se v něm nemálo bývalých učedníků Jana Křtitele, potýkalo se s pronásledováním, souvisejícím s prosazováním císařského kultu. Nejistota existence a ohrožení z vícero stran jsou tedy součástí oněch „temnot", do nichž přesto „svítí světlo“(v. 5).

- **hymnus J 1,1-18** - byl posluchačem evangelia pravděpodobně znám, v janovských obcích byl užíván. Evangelium otevírá zvláštní chvalozpěv o Kristu. Je formulován v množném čísle („my“- vv. 14 a 16), což dovoluje představu, že ho měli posluchači z bohoslužeb „zažítý". Tento hymnus se také stává osnovou zvěstování.

V souvislosti s důjinným pozadím to umožní pochopit hymnus nikoli jako spekulaci, odtrženou od konkrétních podmínek sboru a církve, ale právě naopak: evangelium otevírá vyznání, které proti konkrétním důjinným otěs?m, svoděm a nepřátelským tlak?m staví vyznání Krista, kterého na jedné straně vidí v nejtěsnější souvislosti s Bohem - Otcem („v náruči Otcov?") a na druhé straně zpívá o tom, že zažíval odmítnutí od autorit společenských i náboženských („svět ho nepoznal ... jeho vlastní ho nepřijali“).

- **na počátku bylo slovo** - hymnus se přiznává ke „starozákonní“ osnově Božího jednání: když B?h n?co nového začíná, začíná to svým promluvením a oslovením. Tak povolal k víře Abrahama (Gn 12,1), tak povolal skrze Mojžíše Izrael na cestu z otroctví (Ex 3), a jako „oslovující“ a „povolávající“, „na cestu zvoucí“ B?h povolal svými deseti slovy k existenci celé stvoření (Gn 1). A protože slovo tohoto Boha zve k naději a novému očekávání, skrývá v sobě i možnost skutečného života - života, který není koloběhem marnosti, nýbrž je prosvícen světlem, jež obstojí tváří v tvář každé temnotě. (1,4)

- **řek?k jménem Jan (1,6-8)** - začíná Jana „Křtitele" (v tomto evangeliu není jmenován s tímto přívěskem) do správného poměru k Ježíši: Jan nebyl Mesiášem, ale ukazatelem k němu. Tato výpověď je vyznáním křesťanské „janovské“ víry: být správným „křtitelovcem“ (a v oněch sborech jich nebylo málo) znamená nechat si ukázat cestu k pravému světu - pravému Mesiáši - Ježíši (srvn. J 1,15.20.29). Tento motiv je však možno ve vyprávění vypustit.

- **nepřijetí Ježíše** - je konstatováno na dvou rovinách - nepoznal ho „svět“ (kosmos) a nepřijali ho „jeho vlastní“. „Svět“, jak ho zažívají janovská společenství, se k nim staví odmítavě, ba nepřátelsky. Je to svět pozdního helénství, prolezlého pohanskými kulty, a zejména je to svět římského císařství s rostoucím kultem císaře, kvůli němuž jsou křesťané vystaveni pronásledování (J 15,18-25). Vánoční katechetické zpracování tady může pracovat s tím, že narozdíl od našeho obvyklého slavení vánočních svátků nechce evangelium podbudovávat či dokreslovat „rodinný a církevní sváteční dýchánek“, ale vybavuje otřesenou víru novou důvěrou v Kristovu jedinečnost a přesobnost právě uprostřed těch dějin, před nimiž do našich Vánoc utíkáme.

- **slovo se stalo tělem (v. 14)** - 14. verš můžeme v souvislosti s vánočními svátky slyšet jako „koncentrované vánoční krédo“. Představuje Ježíšovo narození jako **událost**: STALO SE. Vánoce se chtějí stát připomínkou události, kdy začala být opět aktuální Boží blízkost.

UDÁLOST ZAČÍNÁ A DĚJE SE V TĚLE. Na počátku Vánoc je narození, příchod jednoho těla do světa. Bůh - zjeveno s evangelistou - nás miluje tělesně, nikoli platonicky - protože Bůh zamiloval nás v přibýhu Ježíše Krista v těle přišlého. Narodil se Ježíš: Slovo o Boží lásce, slib naděje, ujištění, že Bůh dila rukou svých neopouští - se stalo tělem. V narozeném Ježíši vpadla tato slova do našeho světa, mezi naše lidská těla.

STALO SE TĚLO, KTERÉ **PŘEBÝVALO** - doslova „stanovalo a putovalo. Bůh Izraele a Otec Ježíše Krista je Bohem poutníkem, ba sám je vlastně poutník. Sdílí se svým lidem útrapy cesty. A tak, když se slovo stalo tělem, ztělesnil ten narozený právě tu zvláštní Boží neusazenost. Nezajištěné putování mělo však trvalý a jasný směr: od plavby k plavbě, od „jeslí“ až na kříž, šlo o to, aby mezi námi zakořenila MILOST A PRAVDA. MILOST - jako Boží dar svobody a naděje. Proto právě odsouzením stvořením v přibýhu jednorozeného syna zaznívá „jdi a neheš víc“. PRAVDA - jako ujištění o spolehlivosti pozvání k následování. *Já jsem ta cesta i pravda i život* bude zvát ten, který nemá, kde by hlavu složil.

BYLO NÁM DÁNO UZÍT JEHO **SLÁVU**: Evangelista připomíná a vyznává, co se stalo, když jemu a jeho společenství do života vstoupilo slovo, jež se stalo tělem: Najednou ho museli vzít vážně. Stali se tvorstvem, které už zaslíbenou slávu blízkosti Hospodinova promluvení (srvn. Iz 40,5; 60,1nn)

- **jednorozený Syn nám o něm řekl** - dosl. „exegetoval“, vyložil. Přibýh Ježíše (resp. přibýhy Ježíšova těla mezi lidskými těly) je tím jediným správným vyprávěním o Bohu, kterého nikdo nikdy neviděl. Hymnus tu „novozákonně“ domýšlí, jak SŽní svědkové dosvědčí Hospodinovo JMÉNO: Jsem Bůh Abrahamův, Izákových a Jákobův. Povaha díla („přibýh“) biblického Boha se nám odkrývá pouze v těch přibýzích, s nimiž ho on sám spojil.

úskalí textu:

- žánr „hymnu“ se těžko předává. Můžete postupovat různými způsoby: zeptat se dříve, zda mají rády a dobře znají nějakou vánoční píseň. Pak jim oddíl J 1,1-18 předložit jako píseň „janovských sborů“ a nechat je porovnat, co je v které písni společné a čím se liší. Tato metoda může narazit na to, že čeští školáci jsou málo zvyklí „pracovat s textem“. Můžete však postupovat tak, že s dětmi zazpíváte jimi vybranou vánoční píseň a pak se jich zeptáte, co jim může dát, když jsou nemocné, když prožívají „šikanu“ ve škole či ve škole, když ztratí kamaráda, naštvou maminku či tatínka (viz motivace). Tak jim umožníte prožít a pochopit, že vánoční dřezy mívají doprostřed naší konfliktní všednosti.

Můžete také ve světle janovského hymnu a jeho důraz vykládat klasické lukášovské vánoční evangelium. Tady ale bude třeba upozornit, že autoři Janova evangelia už nemají k římské říši tak pozitivní (či píše nejmenším neutrální) vztah, jako Lukáš a Theofil k Augustovi. Stala se jim nepřátelským „světem“. Důraz na to, že se „slovo stalo tělem“ ovšem zůstává v obou textech, janovský to naopak ještě podtrhuje. Janovský obzor je temnější, o to víc v něm září sláva slova tělem už nyní.

Pokud byste chtěli text hymnu „převyprávět“, postupujte s maximální obezřetností, abyste neskončili u jakési všeobecné náboženské spekulace. Dosáhli byste přesně opaku toho, o čem jde autorům evangelia. V tomto případě bude vhodné, když s použitím některého z výkladů Jana (viz Poměcky) zapracujete i důležitou situaci janovských sborů, do níž úvod evangelia promlouvá.

POMĚCKY

Jean Zumstein, Slovo v setmělém světě (Mlýn 1995)

obrázek člověka i společenství v nesnázích, pronásledování a pod.

motivací uvedení do příběhu:

Požádejte děti, aby samy vyberou vánoční píseň, kterou mají rády, zazpívejte ji s nimi a pak se jich zeptejte, co jim ta píseň může dát, když jsou nemocné, když prožívají „šikanu“ ve školce či ve škole, když ztratí kamaráda, naštvou maminku či tatínka ...

osnovy vyprávění:

a) poznámky a osnova pro mladší školní věk:

Předkládáme pouze osnovu pro ml. šk. věk. Poznámky ke způsobům vyprávění - viz úskalí. Body IV a V lze pojmout v naprosté stručnosti.

I. Motivace - jaké máte rády vánoční písně?

II. Co nám tato píseň říká v konkrétní životní nouzi

III. Hodí se zpívat si „vánoční píseň“ v nevánočních poměrech?

IV. Nevánoční nouze janovského společenství

V. Zvěst o Ježíšově narození znamená, že Ježíš tuto nouzi sám prožívá a uprostřed ní rozsvěcuje světlo

b) poznámky a osnova pro střední a starší školní věk

- tady bych to nechal na autorce vyprávění - ať si sama komentář napíše, osnovou může být její osnova.

I.Motivace

II.Na počátku bylo Slovo

III.Tma nepohltila světlo

IV.řlověk jménem Jan

V. Nepřijatý

VI. Slovo se stalo tělem

Převzato z vyprávění Marie Medkové, komentář není.

VYPRÁVĚNÍ

I. MOTIVACE

Říkáte si nějakou přepovídku, když se vám ostatní děti smějí? Zpíváte si, když jdete večer do sklepa? Máte nějakou písničku, která vám dává radost, když jste smutní? Která vám pomáhá, když se bojíte? Začátek Janova evangelia je právě taková píseň proti strachu. Ne kouzelné začítadlo, ale písnička naděje.

Křesťané ze sborů, kde píseň vznikla, se mohli přeho bát. Neměli je rádi Římané, protože se neklaněli císaři jako bohu. Uznávali jenom jediného Boha a za to byli často vřznáni a trestáni. Neměli je rádi ani Židé, kteří je pokládali za nežádoucí sektu. Křesťané byli menšinou, které se mnozí posmívali pro jejich zásady, učení a chování. Proto si potřebovali pro posilu a útěchu připomínat Boží lásku.

Jak? Právě touto zvláštní písni o Ježíši. Připomínala křesťanům, že se nemusí bát ve světě, který je pronásledoval. A hlavně PROČ se nemusí bát. Ta píseň je vlastně takové shrnutí evangelia - dobré zprávy o Boží lásce. Je to vyznání.

II. NA POČÁTKU BYLO SLOVO

Pamatujete si, jak začíná Starý zákon? Na počátku stvořil Bůh nebe i zemi. Vydal pokyn a stalo se. Proto i naše píseň začíná: Na počátku bylo Slovo a bylo Boží. Všimněte si, že když Bůh ve Starém zákoně něco nového začíná, vždycky někoho osloví. Teba na Mojžíše promluvil skrze hořící keř. Zve řlověka: „Pojď, vydej se se mnou na novou cestu. Dávám ti příležitost začít.“

Boží slovo znamená naději. Otvírá novou budoucnost. Není to jen kousek vřty, řásteřka řeři, jak ji známe. Boží slovo je impulsem k utvářeni našeho světa. Když Bůh promluví, je to zásah do našeho světa. Něco se stane, něco nového se děje. Znamená to, že Boží slovo je stále přítomno ve věcech, které vidíme kolem sebe. Vloží do věci život, aby mohly plně existovat. Jejich kořen, pramen vyšel z Boha, z toho, který je mocnější než my.

Slovo ale není magické zaklínadlo, které bychom mohli použít, kdybychom snad také chtěli něco stvořit. Nelze odlišit, odpárat od Boha samotného.

Slovo způsobilo i náš život, skutečný život, ve kterém nejde jen o přežívání lidského rodu (abychom jeli, pili a měli děti), ale o život plný radosti a lásky k sobě navzájem i k Bohu. Bohu na nás záleží, proto k nám mluví. A to je pro nás nadějí v těžkých chvílích útisku nebo třeba nemoci.

III. TMA NEPOHLTILA SVĚTLO

Stalo se vám někdy, že nešla elektrika a svítili jste doma baterkou nebo svíčkou? Jeho bylo v místnosti víc – světla nebo stínu a tmy? Nebáli jste se, že dojdou baterky nebo dohasne svíčka dřív, než zase půjde elektřina? Bylo fajn, že jste doma měli baterku nebo svíčku, když nebylo dost světla?

Podobně se křesťané v písni radují, že to Slovo ani uprostřed nejtemnějších temnot nezahynulo. I když vypadá male a bezvýznamně, jako svíčka proti žárovce. Nerozplynulo se, vítr ho nerozfoukal, ale žije dodnes. I uprostřed pronásledování a nepřátelství sousedů. Není to náhoda, ale Boží práce – podpora a péče.

IV. PŘELOVÍM JMÉNEM JAN

A píseň pokračuje. Od počátku světa se najednou dostáváme k Janovi. Kterému Janovi? Je to Jan Křtitel. Prorok, který žil v poušti a mluvil k lidem u Jordánu o přicházejícím mesiáši. Mezi křesťany sbor, kde tato píseň vznikla, bylo mnoho posluchačů Jana Křtitele. Nejprve přišli za Janem a poslouchali, co říká. Neučil je v domostem. Vedl je k pokání. Nechtěl však, aby zůstali u něho, aby třeba založili Školu Jana Křtitele. Ukazoval dál. Byl jako smůlka. Jako prst ukazující na Ježíše. Nezvatoval sám sebe, ale Ježíše. On je tím světlem, které od Boha přišlo na svět.

V. NEPŘIJATÝ

Jan oznamoval příchod mesiáše – světla světa. To znamená příchod toho, kdo bude uskutečňovat Slovo. A tak se stalo. Přišel Ježíš. Setkání s ním přinášelo a přináší lidem nový život. Někdo zdraví a život, jako třeba dceru představeného synagogy Jaira. Jinému nové životní hodnoty, jako třeba celníkovi Zacheovi. Ale nejen jim.

Ježíšova nabídka života platí pro všechny. I když ji nepřijmou všichni. Tak jako nepřijali Ježíše. Aťkoliv byl Božím synem a byl nejblíže pramenu celého světa, zdroji dobrého a plného života, nesetkává se s velkým uvítáním a otevřenou náručí. Mocným lidem dokonce připadá, že jeho nabídka radosti a vzájemné lásky pro všechny může být nebezpečná.

Ale přece tu jsou i ti, kteří se otevřeli Ježíšovým slovům o lásce a odpustění a přijali dar ochrany a lásky od Boha. Obraceli se od té chvíle k němu a brali ho jako závazné pravidlo pro svůj život. Takové lidi nazývá Janovo evangelium Božími dětmi, protože se při setkání s Bohem znovu narodili. Ale jejich mysl se otevřela Božímu lásce a pravdě. Začali nový život. Nejednali, jak by jim radili lidé, ale jak by radil Bůh – jejich Otec. A to byla tak velká změna, jako když se znovu narodili.

VI. SLOVO SE STALO TĚLEM

V Ježíšově osobě přišla do světa Boží milost a pravda. Bůh je tady s námi. Bůh vstoupil do světa tou nejobyčejnější cestou. Narodil se. Není to úplně protismyslné? Vždyť Bůh je mimo svět, je nad světem, je ten nejmocnější. A teď k nám přichází jako člověk. Jak je to možné? Vždyť takhle přišel o všechnu svou moc! Byl jako my – měl hlad, žízeň, a třeba vyrážku. Není to potupa?

Tak nám Bůh ukazuje, v čem spočívá nejvyšší moc. V pravdě, lásce a milosti. Ty mají sílu, i když jsou přítomny v tom nejubožejším ze všech lidí. Jsou mocnější než všechno ostatní. Mocnější než třeba člověk, jeho svaly, jeho inteligence, schopnosti nebo majetek.

Božím příchodem na svět mohli lidé spatřit Boží slávu na vlastní oči. Bůh přišel mezi lidi. Stal se jedním z nich, se všemi obtížemi a radostmi. Když se Ježíš měl narodit, anděl ho ohlašoval jménem Immanuel, to znamená „Bůh s námi“. V Ježíši nás Bůh ujišťuje, že je skutečně s námi. Vždycky. Když je nám dobře i když je nám strašně úzko.

MODLITBA

Náš Otče, někdy se nám zdá, že se všechno kazí. Máme pocit, že všichni jdou proti nám. Ty jsi ale s námi. Ujišťuješ nás o tom stále znova. Jsme neděkovní, ale ty se nezlobíš. Pochybujeme a ty nás stále znovu posiluješ. Děkujeme za tvé Slovo. Děkujeme, že smíme být tvými dětmi. Děkujeme za odpouštění. Amen

podněty pro rozhovor:

- hodí se vyprávět o Ježíšově příchodu do světa jindy než o Vánocích? Myslíte, že by ho bylo vhodné vyprávět také někomu nemocnému - člověku, kterého vyhodili z práce - člověku, kterého zbili skinheadi - šikanovanému spolužákovi - dětem, jejichž rodiče se rozvedli? Co důležitého by z toho vyprávění mohli pro sebe uslyšet?

- zůstaly by Vánoce Vánocemi i bez stromku, dárků, salátu a ryby?

- co nás Janova píseň učí o Ježíši?

- jakému období se u nás říká „temno“? V čem byla temná doba komunismu? Myslíte, že dnes lidé také prožívají nějaké temnoty?

- máme se zajímat o to, jaké temnoty prožívali křesťané a sbory, kterým bylo psáno Janovo evangelium? (vyhnání ze synagogy, pronásledování od římských úřadů, byli posmívanou menšinou ve svém „světě“)

- vzpomenete si, v kterých biblických příbězích se objevuje scéna s klaněním? Myslíte, že nějak s Janovou písní o Slovu souvisí? (např. Josef a jeho bratři, královna ze Sáby a Šalomoun, mudrci, přicházející k narozenému Ježíši aj.)

Odkaz na pracovní list

[V 1 Slovo se stalo tělem](#)

Odkaz na píseň

[Vítr se ztiší, přestane bouřit moje](#)

[Narodil se Kristus Pán, veselme se](#)

[Zněl pláň v noci té \(SV396\)](#)

Cílová skupina

[Školní](#)

[Mladší školní](#)

Katechetické cykly

[Pozvání na cestu - Evangelium Lukášovo](#)

Téma

[Vánoce](#)

Biblický odkaz (kat)

[Jan 1,1–18](#)